

ghici abordează cu haz cupletul; N. Nițescu e aceeași bineștiută voce muzicală; Lucki Marinescu adaugă glasului temperament și aplomb actoricesc). În ce privește domeniul comic, Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu — tehnicieni ai genului, buni ca individualități — și-au cam rutinizat apariția în cuplu; apoi copilul precoce Valentin Zaharescu (Dumneavoastră vă plac copiii care spun bancuri pentru oameni mari? Mie — nu!); apoi fotbalisti în rezervă... Marea surpriză, oferită de N. Frunzetti, au fost însă actorii „de proză”: Coca Gheorghiu, Mica Balaban, Ica Molin, Cristina Deleanu, Rodica Mandache, Lucia Bucovski și binecunoscuta Telly Barbu. Ei bine, transplantul a izbutit: s-a înviorat ceva în suflul teatral, în știința cuvântului și în umorul genului revuistic.

În aceste împrejurări, *Fotbal Mexico* s-a urmărit cu plăcere și de către „afonii” fotbalului (dacă mai există pe undeva), iar țelul a fost atins: la intrarea acestei săli, atît de greu de umplut, se oferea suprapreț pentru un „bilet în plus”.

Divertimentul face meci nul cu fotbalul! De altfel, programul Teatrului „Ion Vasilescu” — estradă alături de comedii de boulevard, Baranga și Everac alături de Alecsandri — mărturisește intenția unui teatru popular în buna accepțiune a termenului!

*

Ați fost în Lipskani? Eu am fost la Ansamblul U.G.S.R. unde se încearcă formula atît de mult discutată și controversată a „teatrului total”. De o vreme se simte aici „vocea” cunoscutului bas Constantin Gabor, directorul ansamblului. Se caută formule, se pun în scenă „poeme”, se investighează concerte-spectacol cu pondere coregrafică etc...

Rezultat al unor asemenea experimentări e și *Esop, viața, muzica și noi* de Sadi Rudeanu și Mihail Joldea (un text-pretex scaldat de multe unde de umor; regia: Petru Mihail). Deși comperajul lui Nae Lăzărescu supără, datorită unei anume stridențe de artist amator, pe scenă evoluează un actor de talent și sensibilitate, cu personalitate remarcabilă (Florin Crăciunescu, alături de Ivonne Bertola-Podoleanu, și simpatica interpretă de muzică populară Ștefania Bolozan). Coregrafia (Ștefan Gheorghe) punctează citeva momente originale, marcate de ritm și elan. Scenografia, viu colorată, cu tente revuistice, e semnată de Puiu Ganea și Andrei Ivăneanu-Damaschin...

...Fabulele lui Esop așteaptă totuși „morală”: încotro se îndreaptă specificul ansamblului? Spre „teatru total”? Teatru total să fie, dar s-o știm și noi; și, dacă se poate, cit mai curînd!

Alecu Popovici

Teatrul „Ion Vasilescu” ACUL CUMETREI GURTON

O excelentă traducere, semnată de Leon D. Levitchi, pune în circulație versiunea românească a delicioasei farse preelisabetane: *Acul cumetrei Gurton*. Autor prezumtiv: William Stevenson. O tramă simplă, amintind canavaua commediei dell'arte, pivotează pe un suport de dimensiuni infime: un ac, dar a cărui pierdere dă faptelor amploarea hiperbolice „arii a calomniei”.

La Teatrul „Ion Vasilescu”, regizorul Yannis Veakis a restituit cu probitate acest umor uneori și prin fericele truairi, deși în unele scene se renunță la ritmul vivace impus de text.

Interpretarea, în genere, inegală. Notăm din distribuție pe: Constantin Rășchitor (în personajul-cheie Diccon), Telly Barbu (Cumătra Gurton), Aurel Tunsoiu (Hodge), Marius Marinescu (Doctorul Rat), Dominic Stanca (Un jude rural) și Ion Dondoș (Scarpethrift).

Elena Pătrășcanu-Veakis, ale cărei decoruri au făcut adesea obiectul unor elogii îndreptățite, aduce și aici o scenografie delicată, de bun gust coloristic, realizînd un mediu plastic în care farsa se mișcă și se derulează liberă, „acasă”, devenind și vizual perceptibilă, cu același efect tonic.

Lidia Popița

Angela Macri și Constantin
Rășchitor

